

דף פח.

עין משפט ב.ג.ד.

יו"ד סימן כח סעיף כג

כג. כל הדברים שהזרעים מצמיחים בהם בכלל עפר הם ומכסין בהם ^ל.
 ואם אינם מצמיחין ונקראו עפר מכסין בהם. וע"כ מכסין בזבל
 הדק, ובחול הדק ^מ מאוד, עד שאין היוצר צריך לכותשו כלל, ובסיד
 ובחרסית ^נ, ומגופה של חרס או לבנה שכתש אותן ובשחיקת אבנים,
 ובנעורת של פשתן דקה, ובנסורת חרשים ^ס, ובאוכלים או בגדים
 שרופים ^ע עד שנעשו אפר, ובפחמים כתושים ^פ, ובעפר שמנקרים מן
 הרחיים.

כד. אין מכסין בזבל הגס, ולא בחול שהיוצר צריך לכותשו, ולא
 בקמח, ולא בסובין ולא במורסן ולא בשחיקת מתכת אם אינם
 שרופים ^ז, חוץ מן הזהב השחוק שנקרא עפר דכתיב "ועפרות זהב לו".
 ובאפר שנקרא עפר דכתיב "ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת".

- ל.** ממשנה פ"ח. ודוקא בזרעים בו ומצמיחם אבל בשמים בו צמחים ומגדלם אין מכסין בהם, ב"י וב"ח והט"ז ס"ק י"ח, וש"ך ס"ק ל"א.
- מ.** תיבת "הדק" במר"ן קאי על הזבל וכמו שכתבנו דאם אינו דק אין מכסין בזבל הגס כמו שיתבאר.
- נ.** פי' בערוך מין סיד שחופרים אותו מן הקרקע, והרע"ב במסכת מעשר שני ריש פ"ה כתב שהיא אדמה שעושים ממנה כלי חרס.
- ס.** והיא דקה כעפר. כף החיים אות קל"ב.
- ע.** זה חוזר גם על אוכלים והיינו שרופים, כה"ח אות קל"ג.
- פ.** כך פירש רש"י וכן בערוך והוא השיחור אבל הרמב"ם פירש שיחור היינו פיח הכבשן. וכחול, הוא הצבע שנותנים כעין.
- צ.** וה"ה כל אלו שאין מכסין בהם אם שרופים מכסין בהם. ש"ך ס"ק ל"ה. וכל דבר שבעולם אם נשרף מכסין בעפרו. כף החיים אות קל"ד. וגופרית ומלח אין מכסין בהם. שם באות קל"ה. ופילפל טחון דינו כקמח טחון שהוא פרי טחון ואין מכסין בו. וה"ה בזנגביל ושאר בשמים כתושים אין מכסין בהם. שם באות קל"ו.
- אבל קינמון טחון דינו כנסורת חרשים שמכסין בו שהוא טחינת עצים, כה"ח שם אות קל"ז. ובגבס טחון מכסין בו. שם באות קל"ח. אין מכסין לא בתבן ולא בקש ולא בעצים ולא בנוצה ולא בכנפי יונה. כה"ח שם אות קל"ט.

דף פח:

יו"ד סימן כח פעיף כג
עיין בסעיף הקודם

עין משפט א.ב.ג.